

Arrest

nr. 81 423 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient bij brief van 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 december 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

B., K. (R.R.: (...))

Geboren te Berriche op 07.02.1970

Nationaliteit: Algerije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, maar voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene over een arbeidscontract beschikt, hebben wij moeten vaststellen dat hij niet kan aantonen dat hij sinds ten minste 31.03.2007 in België verblijft. In het asielrelaas verklaart betrokkene namelijk zelf dat hij pas op 23.09.2008 België is binnengekomen. De huurovereenkomst d.d. 01.07.2006 en de twee getuigenverklaringen waarin gesteld wordt dat ze betrokkene reeds langer kennen, kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze zaken kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van het criterium 2.8B doordat hij niet voldoet aan de voorwaarde hier te verblijven sinds ten minste 31.03.2007. Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene is geïntegreerd, heeft een inburgeringscontract gevolgd, heeft sociale banden en enkele vriendschappen opgebouwd, legt getuigenverklaringen voor, heeft Nederlandse lessen gevolgd en zou reeds goed Nederlands spreken, is werkbereid en beschikt over enkele diploma's, is lid van een bibliotheek, legt een attest van inburgering en drie huurcontracten voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene verklaart dat hij geen toekomst heeft in zijn land van herkomst. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 25.09.2008, werd afgesloten op 23.06.2009 met de beslissing Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus' door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 24.06.2009. De duur van de procedure - zijnde ongeveer negen maanden - was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.”

Op 9 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Op 23.06 2009 nam het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing 'Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus', hem ter kennis gebracht op 24.06.2009.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 02.04.2010. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker aan: *"de schending van het materieel motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur."* Verzoeker geeft verschillende redenen aan waarom volgens hem dient aanvaard te worden dat hij op ononderbroken wijze in het Rijk verblijft sedert minstens 31 maart 2007.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoekers enig middel is gesteund op een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur."

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

De bestreden beslissing is daartoe gesteund op volgende motieven:

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, maar voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene over een arbeidscontract beschikt, hebben wij moeten vaststellen dat hij niet kan aantonen dat hij sinds ten minste 31.03.2007 in België verblijft. In het asielrelaas verklaart betrokkene namelijk zelf dat hij pas op 23.09.2008 België is binnensekomen. De huurovereenkomst d.d. 01.07.2006 en de twee getuigenverklaringen waarin gesteld wordt dat ze betrokkene reeds langer kennen, kunnen bijgevolg

niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze zaken kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van het criterium 2.8B doordat hij niet voldoet aan de voorwaarde hier te verblijven sinds ten minste 31.03.2007. Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene is geïntegreerd, heeft een inburgeringscontract gevolgd, heeft sociale banden en enkele vriendschappen opgebouwd, legt getuigenverklaringen voor, heeft Nederlandse lessen gevolgd en zou reeds goed Nederlands spreken, is werkbereid en beschikt over enkele diploma 's, is lid van een bibliotheek legt een attest van inburgering en drie huurcontracten voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene verklaart dat hij geen toekomst heeft in zijn land van herkomst. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 25.09.2008, werd afgesloten op 23.06.2009 met de beslissing Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus' door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 24.06.2009. De duur van de procedure - zijnde ongeveer negen maanden - was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden. "

Deze motieven volstaan om de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, te omkleden.

Verzoeker uit kennelijk kritiek op het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het criterium 2.8B van de instructies van 19.07.2009 en houdt voor dat hij wel afdoende heeft aangetoond sinds 31 maart 2007 ononderbroken in het Rijk te verblijven.

De instructies van 19.07.2009 bepalen inderdaad:

Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

In casu heeft verzoeker evenwel in zijn asielaanvraag zelf verklaard dat hij het Rijk is binnengekomen op 23.09.2008.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat verzoeker niet aantoont dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31.03.2007.

"Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. " (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Verzoekers beschouwingen als zou hij bij zijn asielaanvraag niet anders hebben gekund dan de datum van zijn binnenkomst situeren binnen de 8 dagen voorafgaand aan de asielaanvraag, zijn niet meer dan vage en ongestaafde beweringen die worden tegengesproken door de stukken van het administratief dossier.

Bovendien stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis niet heeft vermeld dat hij bij zijn asielaanvraag een foutieve datum van binnenkomst zou hebben meegedeeld. Bijgevolg kan aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid het dossier van verzoeker (met daarin zowel de door verzoeker voorgelegde stukken, als de stukken van het administratief dossier) grondig onderzocht en heeft op basis daarvan geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hem had moeten uitnodigen om bijkomende stukken voor te leggen waaruit zijn ononderbroken verblijf uit het Rijk zou blijken.

De verwerende partij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"2.15. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren" aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium." (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar stukken die hij niet ter beoordeling heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en motiveringsbeginsel inclusief. Het enig middel van de verzoekende partij kan om voormelde redenen niet worden aangenomen."

2.3. Verzoeker argumenteert in zijn eerste middel als volgt:

"Genomen uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Doordat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag afwijst omdat verzoeker zijn ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 niet zou kunnen aantonen, gelet op de bij de asielaanvraag verklaarde datum van aankomst

En doordat in de motivering van de bestreden beslissing wel wordt toegegeven dat de door verzoeker voorgebrachte stukken eventueel kunnen bewijzen dat verzoeker voor 31 maart 2007 op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, doch niet aantonen dat verzoeker hier sinds 31 maart 2007 ononderbroken verbleef

Terwijl bij een asielaanvraag ingediend op het grondgebied de verklaarde datum van binnenkomst niet verder dan 8 werkdagen in het verleden mocht liggen, op straffe van weigering (schending van het redelijkheidsbeginsel)

En terwijl het tegenstrijdig is om voorgebrachte stukken tegelijk als mogelijk bewijs van aanwezigheid doch niet als bewijs van de ononderbroken aanwezigheid van verzoeker te beschouwen (schending van het motiveringsbeginsel)

En terwijl geen enkel bewijs ooit kan worden voorgelegd van een constante, dagelijkse aanwezigheid in het land (schending van het redelijkheidsbeginsel)

En terwijl van oudsher naar Belgisch recht geldt dat probatis extremis, praesumuntur media

Zodat de verklaarde datum van aankomst ter gelegenheid van de asielaanvraag niet als determinerend kon worden aanzien

En zodat de bestreden beslissing niet steunt op een in rechte en in feite aanvaardbaar motief en de redelijkheidstoets niet overleeft

Toelichting bij het enig middel:

1. De bestreden beslissing is onder meer gemotiveerd als volgt:

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, maar voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene over een arbeidscontract beschikt, hebben wij moeten vaststellen dat hij niet kan aantonen dat hij sinds 1 ten minste 31.03.2007 in België verblijft. In het asielrelaas verklaart betrokkene namelijk zelf dat hij pas op 23.09.2008 België is binnengekomen. De huurovereenkomst d.d. 01.07.2006 en de twee getuigenverklaringen waarin gesteld wordt dat ze betrokkene reeds langer kennen, kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze zaken kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het

Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor regularisatie op basis van het criterium 2.8B doordat hij niet voldoet aan de voorwaarde hier te verblijven sinds ten minste 31.03.2007. De gemachtigde van de Staatssecretaris steunt zich louter en alleen op de verklaarde datum van binnenkomst, geregistreerd tijdens de asielaanvraag van verzoeker van 25 september 2008.

Daarbij wordt dan wel abstractie gemaakt van de toen geldende wetgeving krachtens dewelke een asielaanvraag door de Commissaris-generaal kon worden afgewezen wanneer die aanvraag niet was ingediend binnen de 8 werkdagen na de binnenkomst.

Artikel 50, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

Art 50, De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden en die de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen acht werkdagen nadat hij is binnengekomen, een asielaanvraag indienen. De Koning wijst de overheden aan waarbij de vreemdeling een asielaanvraag kan indienen.

Op het moment van indiening van de asielaanvraag, bepaalde artikel 52, §2, 1° van genoemde wet:

Art. 52. §2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan beslissen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de vreemdeling wanneer deze het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, een asielaanvraag indient en vraagt als dusdanig erkend te worden en: 1° wanneer de vreemdeling zijn asielaanvraag zonder verantwoording heeft ingediend na het verstrijken van de in artikel 50, eerste lid, bepaalde termijn of wanneer hij, zonder verantwoording overeenkomstig artikel 51/6, eerste lid, of artikel 51/7, tweede lid, niet aan de meldingsplicht heeft voldaan.

De mogelijkheid ("kan beslissen") die aan de Commissaris-generaal wordt geboden, is een automatisme die als keuze niet meer gemotiveerd moet worden dan door verwijzing naar de relevante wetsbepaling (vergelijk de mogelijkheid om de asielaanvraag af te wijzen bij niet aanbieding op het interview, de zgn. technische weigering van artikel 52, §2, 4° van meergenoemde wet: ook die keuzemogelijkheid wordt systematisch toegepast).

Toen verzoeker zijn asielaanvraag indiende, kon hij niet anders dan de datum van zijn binnenkomst situeren binnen de door de wet vooropgestelde periode van 8 werkdagen voorafgaand aan de aanvraag. Zo niet kon hij de aanvraag evengoed niet indienen.

Met dit gegeven werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden. Thans is er, sinds de wet van 22 december 2008, voor het overschrijden van de termijn geen sanctie meer voorzien, doch dit was nog niet zo toen verzoeker zijn asielaanvraag indiende.

Het determinerend karakter dat in de bestreden beslissing aan de bij de asielaanvraag verklaarde datum van binnenkomst wordt toegekend, kan niet redelijk verantwoord worden. Immers, om dit te doen, moeten verschillende bewijsstukken die verzoeker heeft voorgelegd, op een bijzonder gekunstelde manier worden weggeredeneerd (ut infra). De gemachtigde van de Staatssecretaris moet immers veronderstellen dat verzoeker, nadat hij in juli 2006 een appartement heeft gehuurd en sociale relaties heeft aangeknoopt met verschillende personen van Belgische nationaliteit, zoals blijkt uit de voorgelegde overtuigingsstukken, op een zeker moment is teruggekeerd naar zijn land van herkomst om dan 2 dagen voor zijn asielaanvraag opnieuw binnen te komen.

Dat is uiteraard niet redelijk.

2. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de waarachtigheid van de door verzoeker voorgelegde documenten waaruit zijn aanwezigheid in België voor de referentiedatum van 31 maart 2007 blijkt, niet in twijfel wordt getrokken. Er wordt dus niet door de gemachtigde van de Staatssecretaris gesteld dat deze stukken vals zouden zijn, dan wel niet zouden stroken met de werkelijkheid. Wel wordt gesteld dat deze stukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs van het ononderbroken verblijf van verzoeker in België sinds 31 maart 2007.

Er wordt toegegeven dat verzoeker zijn aanwezigheid in het land op sommige momenten in de periode voor de referentiedatum tot de indiening van de regularisatieaanvraag wel aantoonde, maar niet aantoonde dat zijn verblijf ononderbroken was.

Hoe verzoeker dan wel zou kunnen aantonen dat zijn verblijf ononderbroken was, is niet meteen duidelijk: moest hij maandelijks over zulk bewijs beschikken, trimesterieel, jaarlijks?

Hoe het criterium uit de instructie waarvan toepassing wordt gemaakt (2.8.B) dan ooit tot regularisatie aanleiding kon geven, is nog een groter raadsel. De Staatssecretaris heeft bij de aanvang van de campagne gesteld dat men de bewijzen van verblijf op een soepele wijze zou beoordelen, omdat men begreep dat het voor personen in illegale verblijfssituatie niet eenvoudig is om dit verblijf aan te tonen.

Anderzijds werd gesteld dat het niet vereist was om de regularisatieaanvragen te overladen met een overdaad aan bewijsstukken. Traditioneel wordt er in het Belgisch (burgerlijk) bewijsrecht immers uitgegaan van de regel probatis extremis, praesumuntur media.

Hier wordt echter geëist dat verzoeker zou aantonen dat hij niet op enig moment het land verlaten heeft. Dat is uiteraard een negatief bewijs dat verzoeker niet kan leveren: verzoeker kan niet aantonen dat de hypothetische reis naar het buitenland niet heeft plaatsgevonden.

De conclusie van de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde hier te verblijven sinds ten minste 31.03.2007, kan dan ook niet worden aanvaard. Ze is noch redelijk noch juist.

3. Wanneer er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris onvoldoende zekerheid was over het ononderbroken karakter van het verblijf van verzoeker, dan had hij hem kunnen uitnodigen om zo mogelijk bijkomende bewijsstukken voor te leggen. Dit is niet geheel ongebruikelijk, zoals bijvoorbeeld blijkt uit een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken in een zaak met rolnr. RvV 66.544. In die brief wordt gesteld dat er in het administratief dossier geen bewijzen te vinden zijn van het verblijf in een bepaalde periode, en aan de aanvrager wordt verzocht om zijn ononderbroken verblijf aan te tonen met bijkomende stukken.

Indien daartoe uitgenodigd, had verzoeker bijvoorbeeld de andere huurcontracten sinds zijn aankomst in België kunnen voorleggen (stukken 3 tot 5) en een attest kunnen vragen van CAW DE TERP te Antwerpen alwaar hij sinds zijn aankomst regelmatig voor advies langsging (stuk 6).

Wellicht was men dan tot een ander besluit gekomen dan in de bestreden beslissing.

Het bestaan van deze bijkomende bewijsstukken toont aan dat de bestreden beslissing de in de aanhef van het middel genoemde beginselen schendt.

Het enig middel is gegrond. “

Hieuit blijkt dat het gehele betoog van verzoeker tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8B te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

Verzoeker stelt dat het vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn indien de aanvraag niet meer wordt beoordeeld in toepassing van voornoemde instructie.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfs-machtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sedert 31 maart 2007, zodat hij in essentie een strikte toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van de verzoeker inzake de schending van de materiële motiveringsplicht, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332) en het vertrouwensbeginsel kan er niet toe leiden dat een onwettige situatie wordt gehandhaafd (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het (gehele) betoog van de verzoekende partij, dat inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

In de mate dat verzoeker de schending van de hoorplicht aanvoert, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet

gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN